

บุญกุศลจากการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน

สุมนา อินทร์จักร์

P19022

ปัจจุบันดิฉันอายุ ๕๓ ปี รัชมหาการครู ตำแหน่งครูโรงเรียนวัดเขาใหญ่ อำเภอท่ามะกา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรีเขต ๒ จบการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

ดิฉันเริ่มสนใจและเข้าปฏิบัติกรรมฐานครั้งแรกที่วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๑ มีพระเดชพระคุณหลวงพ่อดวงษ์พระธรรมสิงหนุราจารย์เป็นเจ้าอาวาสและเจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรี ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงพ่อดวงษ์มีเมตตาต่อผู้ใฝ่ใจปฏิบัติธรรมเป็นอันมาก ท่านรับภาระทุกอย่างเพื่อให้ความสะดวกสบายแก่ผู้ปฏิบัติหวังเพียงให้พุทธศาสนิกชนมาแล้วตั้งใจปฏิบัติอย่างจริงจังเท่านั้น ก่อนหน้าที่ดิฉันจะเข้ามา ก็ได้รับทราบจากน้องชาย (คุณอนันต์ อินทร์จักร์) ซึ่งเขาไปปฏิบัติก่อนแล้ว และได้ผลเป็นที่พอใจ จึงได้แนะนำและชักชวนให้ดิฉันไปปฏิบัติ

ครูคนแรก ก็คือ พระอาจารย์ธเนศ หิตกาโม อาจารย์ชู่จ้อ และอาจารย์พันทิพย์ ซึ่งทั้งสามท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในการถ่ายทอดและแก้ปัญหาการปฏิบัติได้อย่างดีเยี่ยม ช่วงแรกของการปฏิบัติคือ ปี ๒๕๔๑-๒๕๔๒ ดิฉันปฏิบัติไม่จริงจัง ไม่ต่อเนื่อง ปฏิบัติบ้างไม่ปฏิบัติบ้าง ยังไม่ทุ่มเทเท่าที่ควร จนกระทั่งเดือนกันยายน ๒๕๔๓ ดิฉันเริ่มปฏิบัติอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ คือตอนเย็นเดินจงกรม ๑ ชั่วโมง นั่งสมาธิ ๑ ชั่วโมง ช่วงเช้าจะตื่นนอนตีสาม การปฏิบัติอย่างจริงจังต่อเนื่อง ให้ผลที่

เรียกว่า อานิสงส์แกดิฉันอย่างน่าประหลาดใจ ดิฉันขออนุญาตนำเสนอเพื่อเป็น
วิทยาทาน เป็นตัวอย่างว่า พระธรรมของพระบรมศาสดาที่พระสงฆ์สาวกของพระผู้มี
พระภาคเจ้าปฏิบัติได้จริงและให้ผลจริงนั้น เป็นความจริงแน่นอน

วันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๔๔ หลังจากปฏิบัติกิจส่วนตัวและกรรมฐานเสร็จ
เรียบร้อยแล้ว ก็รับประทานอาหารเช้า นั่งพักสักครู่ใหญ่ รู้สึกง่วงนอน ก็เอนตัวนอนบน
เก้าอี้หวาย หลับไปปีบหนึ่งนานแค่ไหนไม่รู้ แต่รู้สึกเจ็บตามตัวและปวดบริเวณโคน
นิ้วหัวแม่มือ เป็นก้อนเนื้อแข็งเหมือนพังผืดหรือหินปูนก้อนใหญ่เท่าผลพุทราจีน ก็หา
น้ำมันมาทานวด ไม่นานก็มีอาการอักเสบแดง ปวดมาก จึงไปหาหมอที่คลินิก คุณ
หมอก็ตัดยาให้ อาการปวดก็หายไป แต่ไม่นานก็กลับมาเป็นอีก ตอนหลังดิฉันเปลี่ยน
มาเป็นนอนเปลี่ ขณะที่ย่ำตัวลงนอน ดิฉันก็ระลึกถึงพระเดชพระคุณหลวงพ่อก่อน แล้วก็
พูดอยู่ในใจว่า “ลูกปวดนิ้วเหลือเกิน ขอบารมีหลวงพ่อกับช่วยบำบัดด้วยเถิด” สักครู่ก็
เคลิ้มหลับไป

มารู้สึกตัวอีกที ก็เหมือนมีอะไรนึ้ม ๆ อยู่ที่ข้อมือข้างที่ปวด ดิฉันล้มตาคู
แทบซ็อก ฐู่เท้าสีดำมะเมื่อม ที่หัวมีดอกจัน ลำตัวเท่านิ้วหัวแม่มือโต ๆ ดิฉันกลัวสุดขีด
แต่ด้วยสติที่ฝึกฝนตามที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อกับพร่ำสอน ทำให้ดิฉันระงับไว้ได้ ดิฉัน
นอนนิ่งไม่ขยับเขยื้อนส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายเลย ได้แต่เหลือบตามองว่า เจ้างูตัว
นี้จะเลื้อยไปทางไหน แปลก เจ้างูตัวนั้นเลื้อย

เอาหัวพาดบนข้อมือตรงบริเวณที่มีก้อนเนื้อนูนโตและเจ็บปวดตรงนั้น แล้วงูก็แลบลิ้น
แผ่ลิ้นไปตรงจุดที่ปวด ๒ ครั้ง หลังจากนั้นก็ค่อย ๆ เลื้อยผ่านข้อมือไป เมื่องูเห่าเลื้อย
ออกไปราว ๕๐ เซนติเมตร ดิฉันก็ขยับตัวไปทางซ้ายอย่างรวดเร็ว แต่สายตาก็ยังจับ
จ้องอยู่ที่งู

เป็นที่น่าแปลกใจ ทุ่งค้อย ๆ เลื้อยกลับมาซุกอยู่ใต้เสื่อ ดิฉันจึงรีบลุกขึ้น เดินถอยหลังตะโกนเรียกยายปาน มณีโรจน์ เรียกคุณประจักษ์ คำพา ให้มาช่วยนำงูออกจากบ้าน คุณประจักษ์พร้อมด้วยคุณเกษร ภรรยา และหลานสาวรีบวิ่งมาพร้อมกับไม้ขนาดกำลังเหมาะมือ ดิฉันบอกว่างูอยู่ใต้เสื่อ คุณประจักษ์ก็ใช้ไม้สอดเข้าใต้เสื่อแล้วยกเสื่อขึ้น พลันเจ้างูชูคอแผ่แม่เบี้ย ดิฉันห้ามไม่ให้ทุบ แต่ต้องการให้งูออกจากบ้านไปเท่านั้น ทุกคนพยายามบอกว่าไม่ควรปล่อยไป แต่ดิฉันก็ยังคงยืนยันไม่ให้ทำร้าย ในที่สุดก็ค้อย ๆ ใช้ไม้ไล่ปล่อยให้มันเลื้อยออกไป ดิฉันไม่กล้าเดินผ่านจุดที่งูเลื้อยหลบออกไป ทางนั้นตั้งหลายวัน

กรรมฐาน เมื่อยามคับขัน เราสามารถแก้ปัญหาได้ความความมีสติ ถ้าดิฉันขาดสติร้องเอะอะโวยวาย สะบัดงูออกจากข้อมือ งูจะต้องกัดดิฉันอย่างแน่นอน แล้วที่น่าอัศจรรย์ก็คือ อาการปวดตรงก้อนเนื้อแข็ง ๆ ที่บวมแดงที่ข้อมือ แล้วงูแลบลิ้นไปถูกหายไป เป็นไปได้อย่างไร

ดิฉันยังคงปฏิบัติกรรมฐานอย่างต่อเนื่องและจริงจังเป็นปกติ จนกระทั่งวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ขณะที่นั่งฟังเทศน์ที่สำนักปฏิบัติธรรมสัมมาทิฐิ ต.แก้มอัน อ.จอมบึง จ.ราชบุรี หลังจากพระคุณเจ้าเทศน์จบกัณฑ์ที่สอง จ.ส.อ.สุวรรณ เนื้ออ่อน มาส่งข่าวว่าคุณแม่ป่วนหนัก อยู่ห้องไอซียู โรงพยาบาลเซ็นทรัลเจเนเนอรัล กรุงเทพฯ ดิฉันพร้อมกับคุณอนงค์ เนื้ออ่อน พี่สาว ก็เดินทางเข้ากรุงเทพฯ ไปเยี่ยมคุณแม่ด้วยกัน ในใจก็คิดว่าคุณแม่ไม่เป็นอะไรมากมาย คุณแม่ต้องหาย ก่อนหน้านั้นดิฉันไปกราบนมัสการพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญ และอยู่ปฏิบัติกรรมฐาน ๗ วัน

ดิฉันกับพี่สาวเข้าไปในห้องไอซียู คุณแม่มีอาการหนักมาก ไม่รู้สึกตัวเลย ดิฉันยกมือขึ้นมาประนมขอบารมีคุณพระพุทธรูปเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ หลวงพ่อจรัญ สิ่ง

ศักดิ์สิทธิ์ในวัดอัมพวัน หลวงพ่อดำ หลวงปู่ใหญ่ หลวงปู่ชัน หลวงปู่หัน และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายทั้งปวง ตลอดจนบุญกุศลที่คุณแม่ได้บำเพ็ญมา ตลอดจนบุญกุศลที่ลูก ๆ ได้บำเพ็ญแล้ว ขอจงเป็นพลวปัจจัยหนุนนำให้คุณแม่หายจากอาการป่วยในครั้งนี้ คุณแม่นอนพักรักษาอยู่ ๓ คืน ก็ย้ายไปโรงพยาบาลศูนย์ราชบุรี ไปรักษากับคุณหมอวิริยะ เทียนรุ่งโรจน์

สัปดาห์แรกอาการก็ยิ่งเหมือนเดิม ผู้ที่ไปเยี่ยมต่างก็ให้กำลังใจดิฉัน เพราะไม่คิดว่าคุณแม่จะรอด แต่สำหรับดิฉันยังมั่นใจในคุณพระรัตนตรัย มั่นใจในอานิสงส์กรรมฐานอยู่เสมอว่าคุณแม่จะยังไม่ตาย อีกทั้งคุณหมอด พยาบาลและเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ก็ให้ความเอาใจใส่ดูแลคุณแม่เป็นอย่างดี ก็ต้องขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

คุณแม่กลับไปอยู่บ้านได้ ๒ คืน มีอาการปวดบวมเข้ามาอีก จึงต้องนำส่งโรงพยาบาลพร้อมแพทย์ อ.เมืองราชบุรี นอนห้องไอซียูอีก ๙ คืน คุณแม่อาการดีขึ้นกลับบ้านได้ แต่ก็ต้องให้อาการเหลวทางสายยาง ๔ มีื่อ ลูกหลานทุกคนก็ผลัดเปลี่ยนกันดูแลและเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดตามคำแนะนำของแพทย์ ต่อมาดิฉันได้ร่วมเข้าปฏิบัติกรรมฐานกับคุณของพลตรีเฉลิมเกียรติ จิตรพิลา เพื่อถวายแด่พระเดชพระคุณหลวงพ่อฯ เนื่องในโอกาสที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อจะมีอายุครบ ๗๖ ปี

ความประทับใจก็เกิดขึ้นอีกครั้ง เมื่อกลับจากการปฏิบัติ อาการของคุณแม่ดีขึ้นโดยลำดับ สามารถรับประทานอาหารได้ตามปกติ พุดรู้เรื่อง ลูกขึ้นนั่งเองได้ และที่ดีใจมาก ๆ ก็คือ คุณแม่สามารถเดินได้ด้วย (ใช้เครื่องพยุงสีขาว) เมื่อถึงกำหนดนำคุณแม่เข้าตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลราชบุรี คุณหมอก็แปลกใจมากและไม่น่าเชื่อว่าคุณแม่จะมีอาการดีขึ้นอย่างนี้” คุณแม่สามารถสวดมนต์บทสั้น ๆ ได้ ให้ศีลให้พรลูกหลานและเพื่อนลูกที่มาเยี่ยมได้ เจริญรอยให้ลูกหลานได้ ดิฉันเชื่อแน่ว่าเป็นบุญกุศล

ที่แม่ทำมาในอดีตชาติ ปัจจุบันชาติ รวมทั้งบุญกุศลที่ลูกหลานร่วมกันสร้างและปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน แล้วแม่เมตตาให้คุณแม่ตลอด ทั้ง ๆ ที่คุณแม่มีโรคประจำตัวหลายอย่าง เช่น โรคหัวใจรั่ว โรคเบาหวาน ไชมันอุดตัน สมองฝ่อ เส้นสมองเสียหายเป็นบางส่วน

ในความคิดของดิฉัน หลวงพ่อเป็นผู้เพียบพร้อมทั้งกายวาจาใจ มีจริยาวัตรที่งดงาม การนุ่งห่มครองจีวรเรียบร้อย การเคลื่อนที่ก็ดูน่าเลื่อมใส ยิ่งเวลาสวดมนต์ มือทั้งสองที่ประนมจะสวยงามเรียบร้อย นิ้วทั้งสิบเรียงชิดติดกันไม่บิดเบี้ยว นิ้วไขว้หรือมือห้อยลงมา ไม่ว่าจะสวดมนต์นานแค่ไหน

หลวงพ่อบุญเป็น ผู้ให้ เป็นผู้ปลุกคนให้ตื่นอยู่กับการทำความดี ให้ลดละเลิกความชั่ว หลวงพ่อบุญเป็นพระสุปฏิปันโนอย่างแท้จริง ดิฉันไม่ทราบจะยกคำใดมากล่าวเทิดทูนพระคุณของหลวงพ่อบุญ ได้เหมาะสมกับคุณความดีของท่านที่มีต่อพวกเราและพุทธศาสนิกชน

ดิฉันจำคำพูดของหลวงพ่อบุญที่ก้องอยู่ตลอดเวลาว่า “ถ้าพ่อแม่อยู่ห้อง ICU ให้ลูก ๆ รวมพลังตั้งใจปฏิบัติกรรมฐาน แม่เมตตาให้กับพ่อแม่ ไม่ต้องไปนั่งเฝ้า” หลวงพ่อบุญสอนให้เป็นผู้กตัญญูรู้คุณบิดามารดา พ่อแม่ยังมีชีวิตอยู่ให้รีบแทนคุณค่าน้ำนมและคำป้อนข้าวป้อนน้ำ ดังคำกลอนที่ว่า

ยามแก่เฒ่า หวังให้เจ้า เฝ้ารับใช้

ยามป่วยไข้ หวังให้เจ้า เฝ้ารักษา

ยามต้องพรากร จากกาย วายชีวา

หวังให้ลูก ปิดตา เวลาตาย

สิ่งเหล่านี้ดิฉันได้นำไปปฏิบัติแล้ว ได้ผลตามที่ดิฉันได้เล่ามาตั้งแต่ต้น ดิฉันจึง
จดจำและนำไปปฏิบัติยิ่ง ๆ ขึ้น ถ้าท่านได้พบกับเหตุการณ์ดังเช่นที่ดิฉันประสบมา
อยากให้ทุกท่านได้ลองนำไปปฏิบัติ แล้วท่านจะได้พบความจริงดังที่ดิฉันเคยประสบ
แล้ว นั่นคือผลบุญกุศลจะเกิดแก่ท่านเอง

ขอกุศลผลบุญอันยิ่งใหญ่มหาศาล ที่หลวงพ่อบำบำเพ็ญมา และมีเมตตากับ
สัตว์โลกทั้งหลาย รวมทั้งตัวดิฉันและครอบครัว ขอจงเป็นพลวปัจจัยหนุนนำให้หลวง
พ่ोजสำเร็จมรรคผลนิพพานตามที่ท่านตั้งใจไว้ด้วยเทอญ...